TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. birželio 30 d. *

Byloje C-165/03

dėl 2003 m. balandžio 7 d. *Landgericht Stuttgart* (Vokietija) nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2003 m. balandžio 10 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Mathias Längst,

dalyvaujant

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai R. Schintgen (pranešėjas) ir J. Makarczyk,

generalinis advokatas A. Tizzano,
posėdžio sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. lapkričio 25 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

— M. Längst,

— *Präsident des Landgerichts Stuttgart*, atstovaujamo K. Ehmann,

— *Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart*, atstovaujamo *Bezirksrevisor* G. Firnau,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos W.-D. Plessing,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos E. Braquehais Conesa,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos R. Lyal ir K. Gross,

susipažinęs su 2005 m. sausio 18 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyvos 69/335/EEB dėl netiesioginių kapitalo pritraukimo mokesčių (OL L 249,

1969, p. 25), iš dalies pakeistos 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB (OL L 156, 1985, p. 23, toliau – Direktyva 69/335), aiškinimu.

2 Prašymas pateiktas nagrinėjant notaro valstybės tarnautojo M. Längst, dirbančio *Oberlandesgericht Stuttgart* (Vokietija) apygardoje, skundą jo viršininko *Präsident des Landgerichts Stuttgart* nurodymu dėl jo paties nustatytos išlaidų pažymos.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Kaip matyti iš Direktyvos 69/335 pirmos konstatuojamosios dalies, ja siekiama skatinti laisvą kapitalo judėjimą, kuris yra viena esminių sąlygų ekonominei sąjungai, kurios savybės būtų panašios į vidaus rinkos, sukurti.

4 Pagal šios direktyvos šeštą konstatuojamąją dalį tokio tikslo siekimas reiškia tai, kad kapitalo pritraukimo mokesčių atveju panaikinami valstybėse narėse iki šiol galioję

netiesioginiai mokesčiai ir vietoj jų taikomas mokestis, kurio dydis visose valstybėse narėse yra vienodas ir kuris bendrojoje rinkoje imamas tik vieną kartą.

5 Pagal šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį:

„Kapitalo mokesčiu apmokestinami tokie sandoriai:

a) kapitalo bendrovės steigimas;

b) bendrovės, firmos, asociacijos ar juridinio asmens, kurie nėra kapitalo bendrovė, pertvarkymas į kapitalo bendrovę;

c) kapitalo bendrovės kapitalo padidinimas bet kokios rūšies turto įnašais;

d) kapitalo bendrovės turto padidinimas bet kokios rūšies turto įnašais, atsilyginant už juos ne bendrovės akcijomis (dalimis), bet tos pačios rūšies teisėmis, kaip turi dalyviai <...>;

<...>"

6 Direktyvos 69/335 4 straipsnio 1 dalies e–h punktai numato, kad kapitalo bendrovės faktinio valdymo centro ar registruotos buveinės perkėlimas iš trečiosios valstybės į valstybę narę arba iš vienos valstybės narės į kitą valstybę narę yra taip pat apmokestinamas kapitalo mokesčiu.

7 Direktyvos 69/335 4 straipsnio 2 dalyje išvardijami įvairūs sandoriai, kurie gali būti apmokestinami kapitalo mokesčiu.

8 Šioje direktyvoje taip pat numatomas kitų netiesioginių mokesčių, kurių požymiai yra tokie patys kaip ir kapitalo mokesčio arba vertybiniams popieriams taikomo žyminio mokesčio ir kurie gali sukliudyti pasiekti šios direktyvos tikslus, panaikinimas, kaip tai yra numatyta paskutinėje direktyvos konstatuojamojoje dalyje. Mokesčiai, kurių rinkimas yra draudžiamas, išvardyti Direktyvos 69/335 10 straipsnyje, kuriuo remiantis:

„Be kapitalo mokesčio, valstybės narės netaiko jokio kito mokesčio bendrovėms, firmoms, asociacijoms ar pelno siekiantiems juridiniams asmenims:

a) už 4 straipsnyje minimus sandorius;

b) už įnašus, paskolas arba teikiamas paslaugas, kurios yra 4 straipsnyje minimų sandorių dalis;

c) atliekant registraciją arba kitus formalumus, būtinus prieš pradedant verslą, kuriuos dėl savo teisinės formos gali privalėti atlikti bendrovė, firma, asociacija arba pelno siekiantis juridinis asmuo."

9 Direktyvos 69/355 11 straipsnis nustato:

„Valstybės narės neapmokestina jokios rūšies mokesčiais:

a) bet kieno išleistų akcijų arba kitų tokios pat rūšies vertybinių popierių, arba tokius vertybinius popierius atstovaujančių sertifikatų sukūrimo, išleidimo, kotiravimo vertybinių popierių biržoje, jų pateikimo į rinką arba jų prekybos;

b) paskolų, tarp jų ir vyriausybės obligacijų, gautų kam nors išleidus obligacijas arba kitus perleidžiamus vertybinius popierius, arba kokių nors su tuo susijusių

formalumų arba tokių obligacijų ar kitų perleidžiamų vertybinių popierių sukūrimo, išleidimo, kotiravimo vertybinių popierių biržoje jų pateikimo į rinką ar jų prekybos."

10 Direktyvos 69/355 12 straipsnio 1 dalis nustato:

„Nepaisant 10 ir 11 straipsnių, valstybės narės gali taikyti:

a) fiksuoto ar nefiksuoto dydžio vertybinių popierių perleidimo mokesčius;

<...>

e) atlygintino pobūdžio mokesčius;

<...>" (Pataisytas vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

11 Pagal 1982 m. balandžio 20 d. Įstatymo dėl ribotos atsakomybės bendrovių (*Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung*, RGBl. 477), remiantis redakcija, galiojusia pagrindinės bylos nagrinėjimo metu, 2 ir paskesnius straipsnius, taip pat 53 straipsnio 2 dalį *Gesellschaft mit beschränkter Haftung* (GmbH) akcininkų sprendimas, pakeičiantis bendrovės sutartį, reikalauja notaro patvirtinimo.

12 Iš 1961 m. vasario 24 d. Federalinio notariato kodekso (*Bundesnotarordnung*, BGBl. 1961 I, p. 98, toliau – *Bundesnotarordnung*,) remiantis redakcija, galiojusia pagrindinės bylos nagrinėjimo metu, 116 straipsnio, skaitomo kartu su 1975 m. vasario 12 d. Federalinės žemės įstatymo dėl neginčo teisenos (*Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit*, BGBl. p. 116) 3 straipsnio 2 dalimi, taip pat remiantis redakcija, galiojusia pagrindinės bylos nagrinėjimo metu, matyti, kad *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje prašyti notariškai patvirtinti sprendimą galima ne tik notarų valstybės tarnautojų, bet ir savarankiškai dirbančių notarų.

13 Mokesčių suma, kurią gali imti notarai, yra nustatyta 1957 m. liepos 26 d. Federaliniame įstatyme dėl mokesčių už neginčo teisenos aktus (*Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit* (*Kostenordnung*), BGBl. 1957 I, p. 960), remiantis redakcija, galiojusia pagrindinės bylos nagrinėjimo metu (toliau – *Kostenordnung*). Šios sumos vienodai taikomos visoje Vokietijos teritorijoje tiek notarams valstybės tarnautojams, tiek savarankiškai dirbantiems notarams.

14 Notarai valstybės tarnautojai, vykdantys veiklą *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje, ima fiksuotą atlyginimą, nustatytą pagal tuos pačius kriterijus kaip ir kitiems

šios žemės valstybės tarnautojams, prie kurio pridedama kintanti suma, atitinkanti jų renkamų mokesčių dalį. Tačiau skirtingai nuo notarų valstybės tarnautojų, vykdančių veiklą *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardoje, jie patys yra mokėtojų, kurie turi sumokėti atitinkamus mokesčius, kreditoriai. Jie tik turi pervesti fiksuotą šių mokesčių dalį į Žemės iždą. Šis iždas rinkti mokesčius gali tik tada, jei, nepaisant oficialaus įspėjimo, nebuvo įvykdytas pervedimas.

15 Pagal *Kostenordnung* 156 straipsnio 1 dalį prieštaravimai dėl išlaidų apskaičiavimo, įskaitant tuos, kurie susiję su mokėjimo pareiga ir vykdomojo įrašo vykdymu, skundo forma turi būti pateikti *Landgericht*, kurio apygardoje notaras turi savo biurą. Prieš priimdamas sprendimą šis *Landgericht* turi išklausyti šalis ir notaro viršininką. Jei mokesčių mokėtojas apskundžia notaro atliktą išlaidų apskaičiavimą, notaras gali paprašyti šio *Landgericht* išspręsti ginčą.

16 *Kostenordnung* 156 straipsnio 6 dalis numato, kad pareigūnas, kuriam pavaldus yra notaras, bet kuriuo atveju gali nurodyti jam gauti *Landgericht* sprendimą ir jį apskųsti. Teismo sprendimas taip pat gali padidinti išlaidų sąskaitą.

Pagrindinė byla ir prašyme priimti prejudicinį sprendime pateiktas klausimas

17 Vykdydamas savo notaro valstybės tarnautojo veiklą M. Längst patvirtino keletą sprendimų, susijusių su bendrove *SABU Schuh & Marketing GmbH* (toliau – *SABU*).

Su tuo susijusios rinkliavos ir mokesčiai yra nurodyti pranešime, siekiantys 2 892,46 EUR (toliau – pranešimas).

18 Notariškai prašomi patvirtinti sprendimai yra susiję su bendrovės pajų sujungimu į vieną, bendrovės įstatinio kapitalo ir pajų konvertavimu į eurus, bendrovės kapitalo didinimu įtraukiant nuosavas lėšas ir bendrovės pavadinimo keitimu.

19 Pagal pranešimą *SABU* turi sumokėti 2 493,50 EUR, neįskaitant PVM, mokesčių ir išlaidų už notarinį sprendimų patvirtinimą. Ši suma apima vadinamąjį „sprendimo patvirtinimo" mokestį, kuris yra 1 584 EUR, skaičiuojamą nuo 484 007 EUR sumos, atitinkančios kapitalo didinimą ir įstatų pakeitimą. Valstybei tenkanti šios sumos dalis yra 1 183,83 EUR, o notarui – 400,17 EUR.

20 Manydamas, kad 2002 m. kovo 21 d. Nutartis *Gründerzentrum* (C-264/00, Rink. p. I-3333) dėl notarų valstybės tarnautojų, vykdančių veiklą *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardoje, taip pat taikoma notarams valstybės tarnautojams, dirbantiems *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje, *Präsident des Landgerichts Stuttgart* pripažino, kad pranešimas, kiek jis susijęs su kapitalo didinimu ir įstatų pakeitimu, prieštarauja Direktyvai 69/335. Dėl to jis nurodė M. Längst kreiptis į *Landgericht Stuttgart* pagal *Kostenordnung* 156 straipsnio 6 dalį, kad gautų sprendimą dėl nagrinėjamo pranešimo teisėtumo, ir nurodė jam sumažinti šiame pranešime nurodytą sumą iki 1 465,66 EUR.

21 M. Längst pakluso šiam nurodymui ir kreipėsi į *Landgericht Stuttgart*. Šiame teisme jis pareiškė, kad pranešimas yra teisėtas ir kad *Kostenordnung* bei *Bundesnotarordnung* jam draudžia sumažinti mokesčius iki *Präsident des Landgerichts Stuttgart* nurodytos sumos. Be to, jis manė, kad minėta *Gründerzentrum* nutartis nėra taikoma mokesčiams, kuriuos renka notarai valstybės tarnautojai, dirbantys *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje.

22 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nuomone, teisinė notarų valstybės tarnautojų, dirbančių *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje, padėtis nuo notarų valstybės tarnautojų, nurodytų minėtoje nutartyje *Gründerzentrum*, skiriasi dviem atžvilgiais. Pirma, šio *Oberlandesgericht* apygardoje galima kreiptis ne tik į notarus valstybės tarnautojus, bet ir į savarankiškai dirbančius notarus, todėl šie mokesčiai nebūtinai atitenka Žemei. Antra, teisės aktai dėl nagrinėjamų mokesčių skolų yra skirtingi ir pateisina kitą sprendimą. Iš tikrųjų, priešingai nei *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardos atveju, *Oberlandesgericht Stuttgart* atveju notaras valstybės tarnautojas yra mokesčių kreditorius. Tik gavęs šiuos mokesčius, jis turi pervesti jų dalį į iždą. Šis iždas tik išimtinais atvejais gali tiesiogiai rinkti nagrinėjamus mokesčius.

23 Šiomis sąlygomis *Landgericht Stuttgart* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos klausimus:

„1. Ar tokioje teisinėje sistemoje, kuri galioja Badeno–Viurtembergo žemės Viurtembergo regione (*Oberlandesgericht Stuttgart* apygarda), kuriame, skirtingai nuo faktų, kuriais paremta (minėta) <...> *Gründerzentrum* nutartis, notaro

funkcijas gali atlikti notarai valstybės tarnautojai ir savarankiškai dirbantys notarai, kurie ir vieni, ir kiti patys yra savo renkamų mokesčių kreditoriai, su tuo skirtumu, kad notarai valstybės tarnautojai pagal žemės įstatymą privalo pervesti atitinkamą šių mokesčių dalį valstybei, kuri yra jų darbdavys ir kuri naudoja šias pajamas savo išlaidoms padengti, notaro valstybės tarnautojo imami mokesčiai už notarinį sprendimo, susijusio su į Direktyvos 69/335 taikymo sritį patenkančiu sandoriu, patvirtinimą turi būti laikomi mokesčiais šios direktyvos prasme?

2. Jeigu taip, ar nagrinėjami mokesčiai nėra mokesčiai Direktyvos 69/335 prasme, kai valstybė atsisako reikalauti savo dalies ir nebetaiko žemės teisės akto, pagal kurį jai turi būti pervesta mokesčių dalis?"

Dėl Teisingumo Teismo kompetencijos

24 M. Längst ir *Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart* išreiškė abejones dėl Teisingumo Teismo kompetencijos priimti sprendimą dėl pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje, kurią pagal *Kostenordnung* 156 straipsnio 6 dalį notaras valstybės tarnautojas pradėjo jo viršininko nurodymu. Jų manymu, procesas, kuriame prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi priimti sprendimą, nėra ginčo teisena Teisingumo Teismo praktikos prasme (1995 m. spalio 19 d. Sprendimas *Job Centre*, C-111/94, Rink. p. I-3361 ir 2002 m. sausio 22 d. Nutartis *Holto*, C-447/00, Rink. p. I-735). *Landgericht Stuttgart* nenagrinėjo tikros bylos šios teismų praktikos prasme.

25 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką iš EB 234 straipsnio matyti, jog nacionaliniai teismai į Teisingumo Teismą gali kreiptis tik tada, kai juose byla yra nagrinėjama ir kai jie privalo priimti joje teisminio pobūdžio sprendimą (žr. šiuo klausimu 1980 m. birželio 18 d. Nutarties *Borker*, 138/80, Rink. p. 1975, 4 punktą; 1986 m. kovo 5 d. Nutarties *Greis Unterweger*, 318/85, Rink. p. 955, 4 punktą ir nurodytos nutarties *Holto* 17 punktą).

26 Iš taikytinų nacionalinės teisės aktų ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo paaiškinimų, pateiktų Teisingumo Teismo prašymu, matyti, kad nagrinėjant bylą nacionaliniame teisme visos suinteresuotosios šalys buvo išklausytos, ir kad sprendimo, kuris turi būti priimtas, tikslas yra išspręsti ginčą. Be to, šiuo sprendimu gali remtis tiek kreditorius, tiek skolininkas, kuris yra skolingas pranešime nurodytą mokestį, ir šis sprendimas įgyja *res judicata* galią visų suinteresuotųjų šalių atžvilgiu, jei nė viena iš jų neapskundžia jo *Oberlandesgericht Stuttgart*, remdamasi tik teisės klausimais ir leidus prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

27 Atsižvelgiant į šiuos požymius negali būti pagrįstai manoma, kad pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neturi išspręsti ginčo ir kad sprendimas, kurį jis turi priimti, nėra teisminio pobūdžio.

28 Šiomis sąlygomis reikia pripažinti, kad Teisingumo Teismas yra kompetentingas atsakyti į *Landgericht Stuttgart* 2003 m. balandžio 7 d. Nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktus klausimus.

Dėl antrojo klausimo priimtinumo

29 Pagrindinės bylos šalių, Vokietijos ir Ispanijos vyriausybių bei Europos Bendrijų Komisijos pateiktose pastabose Teisingumo Teismui buvo išreikštos abejonės dėl antrojo klausimo, remiantis tuo, kad jis yra hipotetinio pobūdžio. Žemė dar neatsisakė atskaityti savo dalies iš nagrinėjamų mokesčių, todėl antrasis klausimas yra susijęs su dar nesusidariusia teisine situacija.

30 Šiuo klausimu reikia priminti, kad iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog EB 234 straipsniu įtvirtinta procedūra yra bendradarbiavimo tarp Teisingumo Teismo ir nacionalinių teismų priemonė, kurią įgyvendinant pirmasis pateikia nacionaliniams teismams Bendrijos teisės aiškinimą, kurio šiems reikia bylai išspręsti (žr. šiuo klausimu 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Meilicke*, C-83/91, Rink. p. I-4871, 22 punktą ir 2004 m. vasario 5 d. Sprendimo *Schneider*, C-380/01, Rink. p. I-1389, 20 punktą).

31 Vykstant šiam bendradarbiavimui tik bylą nagrinėjantis nacionalinis teismas ir atsakingas už galutinio sprendimo priėmimą, įvertinęs bylos ypatumus, turi teisę nuspręsti, ar sprendimui priimti būtinas prejudicinis sprendimas ir ar jo keliami klausimai yra svarbūs. Nacionaliniam teismui pateikus klausimų dėl Bendrijos teisės aiškinimo, Teisingumo Teismas iš principo privalo priimti sprendimą (nurodyto sprendimo *Schneider* 21 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

32 Vis dėlto Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad išskirtinėmis aplinkybėmis, siekdamas patikrinti savo kompetenciją, jis turi įvertinti sąlygas, kuriomis nacionalinis teismas jam pateikė bylą. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti prejudicinį sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo tik tuo atveju, kai prašomas Bendrijos teisės aiškinimas yra akivaizdžiai nesusijęs su pagrindinės bylos aplinkybėmis arba dalyku, kai problema yra hipotetinė arba kai Teisingumo Teismas neturi faktinės arba teisinės informacijos, būtinos naudingai atsakyti į pateiktus klausimus (nurodyto sprendimo *Schneider* 22 punktas).

33 Iš tikrųjų bendradarbiavimo principas, kuriuo vadovaujamasi prejudicinio sprendimo priėmimo procedūroje, reikalauja, kad nacionalinis teismas atsižvelgtų į Teisingumo Teismui suteiktą funkciją, kuri yra prisidėti prie teisingumo vykdymo valstybėse narėse, o ne pateikti konsultacines nuomones dėl bendrų ar hipotetinių klausimų (nurodyto sprendimo *Schneider* 23 punktas).

34 Taigi šioje byloje iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą bei iš Vokietijos vyriausybės pateiktų pastabų Teisingumo Teismui matyti, kad nagrinėjamo nacionalinės teisės akto pakeitimas, kuriuo Žemė atsisakytų imti dalį mokesčių, surinktų notarų valstybės tarnautojų už notarinį sprendimų dėl į Direktyvos 69/335 taikymo sritį patenkančių sandorių patvirtinimą, buvo numatytas, tačiau dar nepriimtas. Todėl antrojo klausimo teisinis pagrindas yra hipotetinis.

35 Dėl to reikia pripažinti, kad šis klausimas nėra priimtinas.

Dėl pirmojo klausimo

36 Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šioje byloje klausia, ar Direktyva 69/335 turi būti aiškinama taip, kad mokesčiai, kuriuos ima notaras valstybės tarnautojas už notarinį į šios direktyvos taikymo sritį patenkančio sandorio patvirtinimą, yra mokestis šios direktyvos prasme, kai pagal taikomus nacionalinės teisės aktus, pirma, notarai, kuriems leista vykdyti veiklą, nebūtinai yra notarai valstybės tarnautojai ir jie patys yra aptariamų mokesčių kreditoriai, taip pat, antra, notarai valstybės tarnautojai privalo pervesti dalį šių mokesčių viešosios valdžios institucijai, kuri naudoja šias pajamas jai tenkančioms funkcijoms atlikti.

37 Siekiant tinkamai atsakyti į šį klausimą, reikia priminti, kad minėtos nutarties *Gründerzentrum* 34 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, jog Direktyva 69/335 turi būti aiškinama taip, kad mokesčiai už notarinį sprendimo dėl į šios direktyvos taikymo sritį patenkančio sandorio patvirtinimą, tokioje sistemoje, pagal kurią notarai yra valstybės tarnautojai ir dalis mokesčių pervedama viešosios valdžios institucijai, kuri juos naudoja jai tenkančioms funkcijoms atlikti, galiojančioje *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardoje, yra mokesčiai šios direktyvos prasme.

38 Kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjama sistema iš esmės yra identiška tai, kuri nurodyta minėtoje nutartyje *Gründerzentrum*, reikia išnagrinėti, ar skirtumai tarp sistemos, taikomos *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardoje, ir tos, kuri taikoma *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje ir kuria remiasi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, šioje byloje gali pateisinti kitokį atsakymą į klausimą nei tas, kuris buvo pateiktas minėtoje nutartyje.

39 Visų pirma dėl argumento, pagal kurį pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai nebūtinai mokami valstybei, nes notarai, kuriems leista vykdyti veiklą *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje, nebūtinai yra notarai valstybės tarnautojai, bet taip pat savarankiškai dirbantys notarai arba advokatai notarai, reikia pripažinti, kad iš minėtos nutarties *Gründerzentrum* 13 punkto matyti, jog sistema, nurodyta prašyme priimti prejudicinį sprendimą šioje byloje, yra panaši, nes pagal abi sistemas, pirma, bet kuris asmuo, norintis patvirtinti dokumento autentiškumą, gali kreiptis į bet kurį notarą valstybės tarnautoją ar savarankiškai dirbantį notarą, vykdantį savo veiklą Vokietijos teritorijoje, ir, antra, šis patvirtintas dokumentas turi būti pripažįstamas visoje teritorijoje.

40 Iš to aišku, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pirmas argumentas negali pateisinti skirtingo pagrindinėje byloje nagrinėjamos sistemos įvertinimo, palyginti su sistema, kuria buvo remiamasi prašyme priimti prejudicinį sprendimą minėtoje nutartyje *Gründerzentrum*.

41 Antra, dėl aplinkybės, kad notarai valstybės tarnautojai, vykdantys savo veiklą *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje, skirtingai nuo jų kolegų, vykdančių savo veiklą *Oberlandesgericht Karlsruhe* apygardoje, yra nagrinėjamų mokesčių kreditoriai, reikia priminti, kaip tai padarė generalinis advokatas savo išvados 40 punkte, kad iš nusistovėjusios teismų praktikos aišku, jog notaro mokesčiai, kuriuos renka notarai valstybės tarnautojai už sprendimų dėl į Direktyvos 69/335 taikymo sritį patenkančių sandorių patvirtinimą, yra mokesčiai šios direktyvos prasme, nes šie mokesčiai, nors tik iš dalies, yra mokami viešosios valdžios institucijai, samdančiai notarus valstybės tarnautojus, ir naudojami šiai institucijai tenkančioms funkcijoms atlikti (žr. šiuo klausimu 1999 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Modelo*, vadinamojo *„Modelo I"*, C-56/98 , Rink. p. I-6427, 23 punktą; 2000 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Modelo*, vadinamojo *„Modelo II"*, C-19/99, Rink. p. I-7213, 23 punktą ir nurodytos nutarties *Gründerzentrum* 34 punktą).

42 Iš šios teismų praktikos aišku, kad ne tiek svarbu, kas yra mokesčio rinkėjas ar pradinis kreditorius kvalifikuojant šį mokestį kaip mokestį Direktyvos 69/335

prasme, bet jo galutinis adresatas. Be to, nurodytose bylose *Modelo I*, *Modelo II* ir *Gründerzentrum* mokesčius pirmiausia rinko notarai valstybės tarnautojai, kad paskui jie būti pervesti viešosios valdžios institucijai, samdančiai šiuos notarus. Būtent šių mokesčių ar jų dalies pervedimas ir naudojimas yra svarbūs jų kvalifikavimui Direktyvos 69/335 požiūriu.

43 Taigi reikia pripažinti, kad jei pagrindinėje byloje notarai valstybės tarnautojai yra nagrinėjamų mokesčių kreditoriai, iš to matyti, kad jie privalo pervesti šių mokesčių dalį viešosios valdžios institucijai, nuo kurios jie priklauso ir kuri šias sumas naudoja jai tenkančioms funkcijoms atlikti.

44 Todėl *Oberlandesgericht Stuttgart* apygardoje galiojantys teisės aktai nesiskiria nuo tų, kuriuos Teisingumo Teismas nagrinėjo minėtoje byloje *Gründerzentrum*.

45 Atsižvelgiant į šias pastabas į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, jog Direktyva 69/335 turi būti aiškinama taip, taip, kad mokesčiai, kuriuos ima notaras valstybės tarnautojas už notarinį į šios direktyvos taikymo sritį patenkančio sandorio patvirtinimą, yra mokestis šios direktyvos prasme, kai pagal taikomus nacionalinės teisės aktus, pirma, notarai, kuriems leista vykdyti veiklą, nebūtinai yra notarai

valstybės tarnautojai ir jie patys yra aptariamų mokesčių kreditoriai, taip pat, antra, notarai valstybės tarnautojai privalo pervesti dalį šių mokesčių viešosios valdžios institucijai, kuri naudoja šias pajamas jai tenkančioms funkcijoms atlikti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1969 m. liepos 17 d. Tarybos direktyva 69/335/EEB dėl netiesioginių kapitalo pritraukimo mokesčių, iš dalies pakeista 1985 m. birželio 10 d. Tarybos direktyva 85/303/EEB, turi būti aiškinama taip, kad notaro valstybės tarnautojo renkami mokesčiai už notarinį į šios pakeistos direktyvos taikymo sritį patenkančio sandorio patvirtinimą yra mokesčiai šios direktyvos prasme, kai pagal taikomus nacionalinės teisės aktus, pirma, notarai, kuriems leista vykdyti veiklą, nebūtinai yra notarai valstybės tarnautojai ir jie patys yra aptariamų mokesčių kreditoriai ir kai, antra, notarai valstybės tarnautojai privalo pervesti dalį šių mokesčių viešosios valdžios institucijai, kuri naudoja šias pajamas jai tenkančioms funkcijoms atlikti.

Parašai.